JÁKOB

vlčnovský farní zpravodaj

PRÁZDNINOVÉ VYDÁNÍ 2013

Už vás nenazývám služebníky… nazval jsem vás přáteli...

Jan 15,15

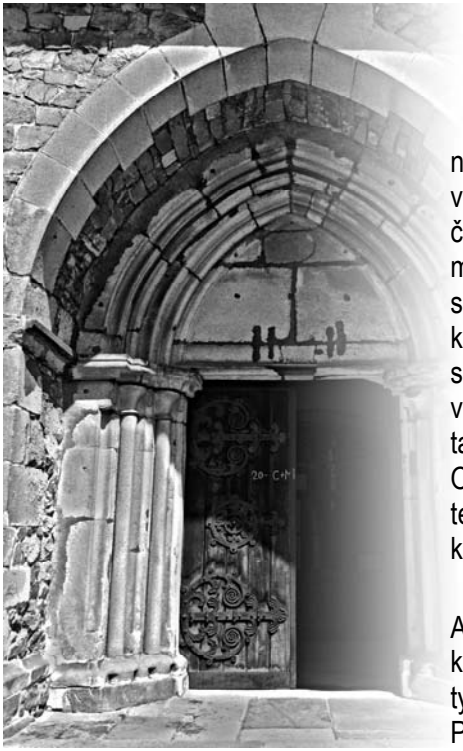

Rychle ke svatosti

Milí farníci,

v minulém čísle našeho časopisu jsem předesílal mnoho událostí, které jsou nyní již za námi. Všem, kteří nabídli svůj čas a své síly k jejich uskutečnění, patří velký dík. Nyní stojíme na prahu prázdnin. Někomu přinesou i pár dní volna a dovolené. Přijměme tento čas ne jako volno od víry - od Boha, ale jako prostor, kdy nás občerství nejen odpočinek fyzický, ale i Ten, který je pramenem pokoje.

Všechny naše plány bude i nadále zastřešovat Rok víry a Rok eucharistie, jehož výzvy (viz minulé číslo) zůstávají stále aktuální. Čeká nás tedy oslava 1150. výročí příchodu svatých věrozvěstů při národní pouti na Velehradě (5. července), v neděli 28. července 2013 oslavíme patrona farnosti sv. Jakuba, v neděli 11. srpna 2013 poputujeme na Svatý Antonínek a konečně v neděli 8. září 2013 nás čeká mše svatá v TV Noe, kterou naše farnost se vším všudy zajišťuje. U této příležitosti nás čeká také další program, abychom této cesty do Ostravy využili k radosti všech. Už nyní můžete zvát všechny ze svého okolí a směrovat je k přihlášení v kostele.

Nadpis tohoto úvodníku hovoří o svatosti. Ano, i v této letní době můžeme krůček po krůčku zdokonalovat svou svatost. Že vám tyto letní měsíce nepřijdou jako nejvhodnější? Pak si tedy přečtěte krátký příběh:

Na dveřích kláštera se jednoho dne ozvalo bušení. Jeden podnikatel, celý roztěkaný, přišel s naléhavou žádostí. Ve světě má firmu, ženu, děti, spoustu práce a starostí, žádný čas na modlení, roky přibývají a on ví, že je potřeba se připravit na věčnost, tak že by chtěl na chvíli do kláštera, aby se stal svatým. Ale musí to být rychle, protože povinnosti volají. A opat ať mu pomůže.

„Takže máte málo času a chcete být rychle svatý," shrnul opat návštěvníkovu prosbu. „Dobrá, dobrá. Myslím, že vám mohu pomoci. Máme tady nedaleko takovou malou poustevnu, je v ní jen pár mnichů, ale cesta ke svatosti je to zaručená."

Podnikatel se zaradoval a vyrazil do poustevny. Na druhý den byl však zpátky. „Kam

jste mě to poslal?! Jeden mnich je hluchý, druhý na co sáhne pokazí, třetí všechno poplete a čtvrtý všechno zapomene! Vždyť to je na zabití! To je horší jak žena, děti a podnikání dohromady! Jak mám mezi takovými růst v klidu ke svatosti?“

„Rychle,“ usmál se opat, „velice rychle.“

Jsou lidé, kteří nejsou naši nepřátelé, ale přesto se v nás vůči nim objevují nepřátelské pocity. A právě tito naši bližní nám mohou cestu ke svatosti urychlit. To, že se učíme je milovat a přijímat každého takového jaký je, přestože je to těžké, nás vede ke svatosti. Je to zrání v lásce, která překračuje hranice přirozené náklonnosti a sympatií. Kéž se nám tyto dny stanou příležitostí právě k tomuto růstu.

Váš P. Ladislav

Přinášení darů

Každá část mše svaté má svůj hluboký význam. Některé z nich jsme v našem časopise již rozebírali. Nejinak tomu je i s úkonem, který nazýváme přinášení darů. Je to vlastně první událost bohoslužby oběti. A právě tímto úkonem a zároveň symbolem se připravujeme na vrcholný příchod Krista, který se uskuteční proměnou chleba a vína na oltáři.

Přinášení darů nelze omezit jen na misku s hostiemi, trochu vína v konvičce a vodu. Jde o symbolický úkon všeho shromážděného lidu. O nedělích a slavnostech je součástí těchto „darů“ i finanční dar, který odevzdáme do tzv. sbírky. Takto se můžeme rozdělit s těmi, kteří naši pomoc potřebují, nebo přispět na společné aktivity farnosti. Celé „přinášení darů“ je však jedním velkým symbolem toho, že my sami sebe přinášíme na oltář. Odevzdáváme své radosti i starosti, svou rodinu, přátele i nepřátele do otevřené Boží náruče. Prosíme, aby Bůh všechny tyto naše záležitosti podle své vůle proměnil.

Za celé shromáždění se pak tohoto symbolického přinášení ujímají dva nebo i více věřících (podle toho, co všechno je přinášeno). V naší farnosti se stalo hezkým zvykem, že tento úkol berou na sebe děti. Je proto vhodné je s sebou brát na mši svatou a na tento úkol je připravit. Měly by to být děti, které jsou již nejen motoricky zručné, ale zároveň ve věku, kdy již dokážou pochopit podstatu svého úkolu (tedy alespoň žáci 2. tříd). Stejně vhodné ale je (a v některých farnostech to je pravidlem), aby přinášení darů vzala na sebe rodina, která toho dne přináší i úmysl mše svaté. Pokud tedy nejsou přítomny děti, je na místě použít tento způsob přinášení. Občas nastane situace, že si rodina s intencí přímo přeje dary přinášet. Pak je dobré, aby se ke stolečku postavili zástupci rodiny zavčas, aby nedošlo ke zbytečnému nedorozumění s dětmi.

Ať už se tohoto liturgického úkonu ujme kdokoli, mějme na paměti, že je to zástupce nás všech, protože všichni máme během mše svaté duchovně k oltáři přistoupit.

P. Ladislav

Být ministrantem = růst ve víře

Pro to, aby mohla naše farnost fungovat, je nutná spolupráce a pomoc ne mála dobrovolníků. Každý z nich je tak neocenitelnou silou, která pomáhá vytvářet obraz našeho společenství. Již několik let je jeho součástí také pěvecký sbor s názvem Samuel, o kterém jste se mohli dočíst v jednom z předchozích dílů. Nyní bych však ráda představila čistě chlapskou záležitost… totiž ministrování.

Ministrování, v překladu sloužení, je slovo latinského původu a osobu, která ho vykonává, tedy ministranta, lze opravdu chápat jako služebníka. Jako zvláštní služba vznikli ministranti teprve v době, kdy řadu bohoslužebných úkolů musel při soukromé mši svaté převzít jediný pomocník. Dalo by se tedy říci, že z určitého „nedostatku“ osob vznikla služba nám známá jako ministrování. I ta by se však neobešla bez patronátu určitého světce, a tak se hlavními patrony ministrantů stali sv. Tarsicius a sv. Dominik Savio. Oba projevili ve svém mládí nemalou odvahu a víru v Boha a mohou tak mladé lidi i v dnešní době neustále inspirovat.

Během posledních několika let se v naší farnosti na poli ministrování vystřídalo nemalé množství tváří. Některé z nich jsou dnes již otci rodin, jiné si můžete pamatovat ještě jako malé kluky. Většina z nich se totiž k ministrování dostává hned po prvním svatém přijímání. Nejsou však výjimkou i mnohem menší ministranti, na něž můžete narazit také u nás. Důležitou funkci zde pak plní rodiče chlapců. Jsou to právě oni, kteří by je měli ve službě podporovat a zejména jim jít příkladem. „K ministrování mě přivedli rodiče. Nebýt jich, ani nevím, jestli bych se do kostela dostal. Potom už mi všechno přišlo jako samozřejmost. Důležité pro mě ale bylo, že to všechno vidím také u nás doma. Ale stále si pamatuji, jak jsem doma ráno protestoval a nechtěl chodit na roráty ☺.“ Ne jeden ministrant vám potvrdí, že „nucení“ do služby je věcí viditelnou. „Člověk, který ministruje rád, pozná, že to druhého nebaví.“

Bože,
děkujeme ti, že nás zveš,
bychom s tebou vytvořili
společenství uprostřed církve.
Pomoz nám,
ať pozorně nasloucháme
Tvému slovu,
kterým každému z nás
chceš něco říci.
Dej, ať přijmeme pozvání
k hostině Tvého nebeského
těla, kterým nás chceš léčit
z našich hříchů a spojit nás
v jedno skrze Krista
našeho Pána. Amen

Jinou věcí je pak ve službě setrvat.

Václav, Dominik, Viktor, Petr, Martin, Marek, Petr, Pavel, Petr, Jan, Pavel, Václav, Jirka, Jenda, Petr, Jenda, Dominik, Fraňťa, Dalibor, Petr, Vojta, Matyáš, Jakub.

Bez jednoho dvojitý počet učedníků. Jedna plná třída kluků. Přesně tolik ministrantů můžete najít v naší farnosti. Jedni úplní začátečníci, jiní naopak „mistři" oboru. Každý však při mši prochází stejným procesem. Tedy, alespoň co se úkonů a oblečení týče. Nežli se však dostanou před oltář, musí projít zákristií. Zde si oblečou ministrantský úbor, který je pro slavnostní příležitosti (kterými je také každá neděle) barvy černo-bílé, neboli alba s klerikou. Všední dny se pak vyznačují barevnou variantou, která se skládá z komže (suknice), alby a límce. Barva obleku je volena podle současného liturgického období, pro starší ministranty se však barva nemění a ti tak zůstávají u oné sváteční stále (ne snad proto, že by to byl svátek, když přijdou do kostela ☺). Poté, co se v rychlosti ustrojí na mši, jsou jim rozděleny jednotlivé úkony, o něž se během mše starají. A ačkoliv jste to možná netušili, téměř každá ministrantská funkce má tak ještě své zvláštní pojmenování. V první řadě je zde misalista nebo také librista. Ten se během celé mše svaté stará o misál. U oltáře z každé strany poté stojí ministranti pomocní. Jeden, již řečený misalista a druhý, který má na starosti konvičky. Aby na to však nebyl sám, i tomu pomáhá jeden z ministrantů, jenž má na starosti tzv. lavabo (pro nás laiky se jedná o onu „osušku" na ruce). Další z funkcí, kterou však v naší farnosti neplní pouze ministranti je funkce lektora. Během svátků a slavností je pak nutno ještě dvou „speciálních" ministrantů, kteří mají na starosti kadidlo a loďku. Tito však většinu obřadu stojí venku a není překvapením, ale naopak častou nutností, když je uvidíte, jak „kadidelnici" roztáčejí. Samozřejmě, že funkcí plní ministranti ještě mnohem více. Drží svíce, zvoní nebo mají na starosti patenu.

Toto vše se dříve mohli naučit během ministrantských schůzek. „Na ministrování jsem se těšil. Ještě než jsem nastoupil, musel jsem složit „přijímací test", který pro nás připravili starší ministranti. Naštěstí jsem se těšil tak moc, že

jsem to měl skvěle naučené." Nyní tyto funkce pomáhá vysvětlit pan kostelník a otec Ladislav. Během mše si pak často ministrant začátečník sedá vedle zkušenějšího kolegy, kterého pozoruje, aby si jednotlivé kroky lépe zapamatoval, nebo kterým je hlídán a „navigován". Od schůzek, jichž se ministranti dříve pravidelně zúčastňovali, se však neupustilo. Již nyní noví vedoucí, Jirka a Pavel, za pomoci Viktora, připravují pro ostatní ministranty „obnovu" těchto setkání. Ty se v současné době konají zhruba jednou za 2 měsíce, ale je velká naděje, že jejich fungování bude mnohem častější. Kluci se sejdou v kostele nebo v kapli, kde setkání začnou krátkou modlitbou. Poté je vším potřebným provede otec Ladislav a následuje „volná zábava". Chlapci mají možnost si na faře zahrát kalčo (fotbálek), pink ponk, fotbal nebo také volejbal.

Během zimních období již také několikrát proběhlo tzv. víkendové setkání ministrantů plné her a zábavy. V letních měsících je pak již pravidelností účastnit se soustředění scholy a ministrantů. Aby toho však nebylo málo, také liturgický rok nabízí ministrantům hned několik příležitostí k společnému setkání. Na Vánoce je to roznášení Betlémského světla, o Velikonocích pak známé klepání, z jehož výslužky se poté koná zasloužené „zasednutí" u škvařežiny. Právě Tridium je pro ministranta snad nejnáročnějším obdobím v roce. Klepat se chodí vždy v pátek a v sobotu a sraz před kostelem je již v brzkých ranních hodinách. Navíc, Velký pátek

nemá s tradiční mší téměř nic společného, a proto je nutné se na vše hodně připravovat. Během obřadů pak celé dění řídí ministrant ceremoniář.

Být ministrantem však neznamená pouze dřinu a povinnosti, ba naopak. Jedná se o čas strávený mezi přáteli a hlavně v blízkosti Pána Ježíše. Přijměte proto díky za všechny modlitby, jimiž naše ministranty, a vlastně veškerou mládež, podporujete. Velké dík pak patří zejména rodičům, prarodičům, tetičkám… prostě těm, kteří se rozhodli své děti v této službě podporovat a jsou jim dobrým příkladem. Na nové zájemce se již nyní moc těšíme.

Děkuji všem, kteří mi ke článku poskytli informace.

pb

Biblický seriál XIV.

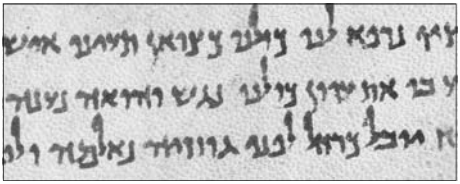

Provokující evangelia - to je název knihy, ve které autor Alessandro Pronzato stírá z evangelijních příběhů nánosy prachu a zvykovosti, s níž je většinou vnímáme, takže se nám otevírají v úplně novém světle a průraznosti. Nenechávají nás v klidu. V podání autora jsou pro nás evangelijní příběhy znovu nepohodlné, otřásají našimi stereotypy, provokují nás k reakci a ke změně smýšlení.

Z více než padesáti úryvků z evangelia jsem vybrala několik myšlenek k příběhu o ztracení, hledání a nalezení dvanáctiletého Ježíše (Lk 2,41–52).

Ježíš je pryč a rodina prožívá krizi. Jeho chování nás znepokojuje. Je jasné, že v tomto příběhu jde v první řadě o poslušnost. Ježíš utekl rodičům z poslušnosti něčemu vyššímu: „Musím být v tom, co je mého Otce“ (Lk 2,49). Poslušnost však nyní nechme stranou a soustřeďme se na něco jiného.

Dítě roste a putuje. Odchází a my ho musíme s vypětím všech sil hledat. Řekněme si to po pravdě. Ježíšek v jesličkách je pro nás nesmírně pohodlný. Můžeme si s ním dělat, co chceme, můžeme se s ním mazlit, můžeme ho hladit, kolébat a zahrnovat láskou (nebo spíš sentimentem?). To nám nedělá vůbec žádné potíže, právě naopak.

Ježíš, který roste a putuje, je nám nepohodlný. Dostáváme se s ním do situací, kdy se cítíme trapně a nevíme, co si počít. Každou chvíli se může zvednout a jít pryč a nám nezbývá než ho následovat a putovat spolu s ním. Mnozí z nás by určitě uvítali, kdyby jesličky trvaly celý rok nebo klidně i celý život.

Ježíše však musíme z našich bohatých a zároveň chudých, z papíru vystříhaných jesliček propustit. Vůl a osel se tam dobře napasou a jsou tam spokojeni, avšak hlavní postava, Ježíš, v nich dlouho nevydrží. Musí pryč. Potřebuje čerstvý vzduch, touží se volně nadechnout. Chce odejít. Chce putovat spolu s lidmi, jít jim v ústrety, vstoupit do jejich domovů, sdílet jejich trápení, očekávání, obavy, slzy, naděje i radosti.

Nebuďme vězniteli tohoto Dítěte! Chce ven, chce růst, chce jít lidem naproti. Nechtějme ho mít jen pro sebe. Patří všem.

Nesme ho do světa. Celé evangelium je přece jedno velké putování. Putuje Panna Maria, když „spěchá“ za Alžbětou. Josef a Maria pak putují z Nazareta do Betlé-

ma, z Betléma do Egypta a z Egypta do Nazareta. Ježíš putuje po celé Palestině. Svým učedníkům přikazuje: „Jděte a hlásejte evangelium!“

Snažili se ho zastavit jednou provždy, a tak ho přibili na kříž a zapečetili jeho hrob. Avšak netrvalo to dlouho a putoval se dvěma nešťastnými učedníky do Emauz. Krista nic nezastaví.

Dávejme si pozor, abychom Krista v jeho putování nebrzdili a nechtěli ho mít jen pro sebe. Tomuto nebezpečnému pokušení my křesťané podléháme velmi často. Kolik zábran a bariér jsme vystavěli! Kolik přesných tras jsme vytyčili! (On však na široké dálnice, které specialisté propočítali a vykolíkovali do posledního detailu, vůbec nedbá; dává přednost obyčejným pěšinám.)

A hlavně – jaká lenost se za tím vším skrývá! Měli bychom si osvěžit paměť. Rozhodli jsme se následovat Krista. Následovat můžeme jen člověka, který nestojí, ale kráčí. Tak proč voláme po tom, aby se hlavně s ničím nehýbalo? Kristus se nenechá uvěznit v našich plánech a nedá se spoutat našimi hesly a koncepcemi.

On putuje. Je vždycky někde jinde, než bychom čekali. Neustále nám připravuje nová a nová překvapení.

A ještě malý dodatek z přebalu knihy: A jestliže nás tato kniha vyburcuje k přemýšlení a touze po opravdovém životě podle evangelia, pak splnila svůj účel.

am

Tip z farní knihovny

Max Kašparů

Naslouchat je víc než poslouchat

Farní knihovna je otevřena vždy 1. a 3. neděli v měsíci po ranní mši svaté.

Želivský premonstrát, pelhřimovský psychiatr, žirovnický divadelní ochotník, vysokoškolský učitel, spisovatel a světoběžný esperantista se tentokrát na chvíli zastavil, aby posbíral svá rozhlasová, časopisecká a novinová zamyšlení. Naprostou většinu z nich tvoří pořady Jak to vidí?, které s ním vysílal Český rozhlas 2, Praha. Menší část je sestavena z jiných mediálních pramenů včetně článků z Týdeníku Rozhlas. Zvláště jeho rozhlasové pořady bylo potřeba přeložit z podoby mluvené do podoby písemné, dokončit již v éteru otevřené myšlenky a dát jim tím pádem pevnější tvar a rychlejší spád.

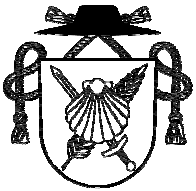

Prázdninový pas

jméno a příjmení

Slavnost nanebevzetí Panny Marie

15. srpna

Pannu Marii, Ježíšovu maminku, potkaly v životě veliké radosti i těžká trápení. Vždycky zůstala tichá, věrná a statečná. Proto si jí mnozí lidé váží a obracejí se k ní s důvěrou, když jsou šťastní a prosí ji o pomoc v nesnázích a soužení. Je tradičně pokládána za královnu všech svatých a patří jí mnoho svátků v roce, které se většinou vážou k nejdůležitějším událostem jejího života. Na léto připadá poslední slavnost - 15. srpna slavíme Mariino nanebevzetí, to znamená, že Panna Maria byla po své smrti přijata do nebe tak, jako Pán Ježíš - s tělem i duší.

14

Svatý Cyril a Metoděj

5. července

Bratři Cyril a Metoděj se narodili v přístavním městě Soluni v Řecku. Jejich rodiče jim svým příkladem víry ukazovali, kdo je Pán Ježíš. Oba pilně a s radostí studovali, aby mohli co nejlépe pomáhat druhým. Právě proto byli na žádost knížete Rastislava vysláni na Velkou Moravu, aby lidem v jejich rodném jazyce - staroslověnštině - hlásali o Božím království. Vytvořili první slovanské písmo - hlaholici a přeložili část Bible, liturgické knihy a právní texty. Cyrila a Metoděje oslavujeme také jako patrony Evropy. V letošním roce slavíme 1150 let od jejich příchodu na Velkou Moravu.

3

Milé děti,

o prázdninách určitě navštívíte mnoho zajímavých a krásných míst. Proto si nezapomeňte vzít s sebou na cesty tento pas, do kterého si vždy v neděli poznačíte, kde jste byly na mši svaté a další údaje, které si tu přečtete. Nejenže nezapomenete na krásné chvíle, ale také můžete po prázdninách získat hezkou odměnu za pečlivě vyplněný pas. Proto neváhejte, vystřihněte si podle značení z tohoto listu 4 malé strany, poskládejte je podle čísel a poproste rodiče, aby vám je sešily koníkem. (Pokud doma sešívačku nemáte, tak se v neděli po mši svaté zastavte vzadu u zpovědnice, kde najdete pomoc.)

2 **Krásné prázdninování!**

NEDĚLE 25. srpna 2013

kolikátá je to neděle v mezidobí:

_____

místo, kde jsi byl(a) na mši svaté:

_____

komu byl zasvěcen kostel:

_____

jakou barvu ornátu měl kněz:

_____

napiš, co sis zapamatoval(a) z evangelia?

15

NEDĚLE 7. července 2013

kolikátá je to neděle v mezidobí:

_____

místo, kde jsi byl(a) na mši svaté:

_____

komu byl zasvěcen kostel:

_____

jakou barvu ornátu měl kněz:

_____

napiš, co sis zapamatoval(a) z evangelia?

4

NEDĚLE 18. srpna 2013

kolikátá je to neděle v mezidobí:

_____

místo, kde jsi byl(a) na mši svaté:

_____

komu byl zasvěcen kostel:

_____

jakou barvu ornátu měl kněz:

_____

napiš, co sis zapamatoval(a) z evangelia?

13

NEDĚLE 11. srpna 2013

kolikátá je to neděle v mezidobí:

_____

místo, kde jsi byl(a) na mši svaté:

_____

komu byl zasvěcen kostel:

_____

jakou barvu ornátu měl kněz:

_____

napiš, co sis zapamatoval(a)
z evangelia?

12

NEDĚLE 14. července 2013

kolikátá je to neděle v mezidobí:

_____

místo, kde jsi byl(a) na mši svaté:

_____

komu byl zasvěcen kostel:

_____

jakou barvu ornátu měl kněz:

_____

napiš, co sis zapamatoval(a)
z evangelia?

5

NEDĚLE 28. července 2013

kolikátá je to neděle v mezidobí:

_____

místo, kde jsi byl(a) na mši svaté:

_____

komu byl zasvěcen kostel:

_____

jakou barvu ornátu měl kněz:

_____

napiš, co sis zapamatoval(a)
z evangelia?

8

NEDĚLE 4. srpna 2013

kolikátá je to neděle v mezidobí:

_____

místo, kde jsi byl(a) na mši svaté:

_____

komu byl zasvěcen kostel:

_____

jakou barvu ornátu měl kněz:

_____

napiš, co sis zapamatoval(a)
z evangelia?

9

NEDĚLE 21. července 2013

kolikátá je to neděle v mezidobí:

_____

místo, kde jsi byl(a) na mši svaté:

_____

komu byl zasvěcen kostel:

_____

jakou barvu ornátu měl kněz:

_____

napiš, co sis zapamatoval(a) z evangelia?

6

Sv. Klára

11. srpna

Jako malá vyrůstala v lásce k druhým lidem. Když se seznámila s Františkem a slyšela jeho slova, rozhodla se, že bude následovat jeho příkladu: Žít v chudobě a věnovat se Pánu a lidem kolem sebe. S pomocí Františka založila klášter, kam ji hned následovaly další sestry, kterým se začalo říkat „Klarisky“. Svými modlitbami několikrát zachránila město Assisi i klášter před nájezdy Saracénů. Klára byla většinu svého života velmi nemocná, proto je také ochránkyní slepých a při horečkách.

11

4. srpna Sv. Jan Maria Vianney

Jan Maria Vianney se narodil v rodině zbožných sedláků ve Francii. Mládí prožíval v době Francouzské revoluce, kdy byli katolíci pronásledováni. O Pánu Ježíši se učil tajně. Už jako mladý se chtěl stát knězem. Jeho cesta ke kněžství však byla velice pomalá, protože měl velké problémy s učením, zejména s latinou. Nakonec byl vysvěcen a dostal na starost duchovně velice zanedbanou vesnici Ars. Jan Maria se pustil do práce. Žil velice skromně. Proslul zejména plamennými kázáními a darem pronikat při zpovědích do duší lidí. Občas se mu také přezdívá „mučedník zpovědnice“. Zpovídal totiž 15 hodin denně. Za několik let se z vesnice Ars stalo vyhledávané místo, kam putovaly zástupy lidí. Jan Maria Vianney zemřel ve věku 73 let. Je patronem všech kněží.

10

Sv. Jakub starší 25. července

Apoštol Jakub, syn Zebedeův, je jedním z prvních apoštolů. Společně s Petrem, Ondřejem a se svým bratrem Janem jsou svědky několika důležitých událostí Ježíšova působení, např. vzkříšení Jairovy dcery, proměnění na hoře, také jej doprovázeli do Olivové zahrady. Kolem roku 44 sv. Jakuba vojáci Heroda Agrippy zajali a sťali mu hlavu. Byl první z apoštolů, který podstoupil mučednickou smrt. Sv. Jakub je patronem Španělska, poutníků, dělníků, ale také naší farnosti. Velkou úctu k němu chovali také sedláci, kteří v den jeho svátku nosili do kostela k žehnání první zralá jablka.

7

Hned první dojem, který udělal nový papež na milióny lidí celého světa, byl srdečný a prostý. Většina lidí byla mile překvapena. Kdo však znal kardinála J. M. Bergoglia ještě předtím, než byl zvolen papežem, překvapen nebyl. Jako arcibiskup Buenos Aires proslul tento muž velmi otevřenými a srdečnými vztahy s kněžími, věřícími a se všemi lidmi, s kterými se kdy setkal.

PAPEŽ FRANTIŠEK

Jorge Mario Bergoglio se narodil v Buenos Aires 17. prosince 1936. Jeho rodiče pocházeli z italského Piemontu, proto má italské příjmení. Do jezuitského řádu vstoupil v roce 1958. Jako jezuita studoval teologii a filozofii a ve svých 33 letech byl vysvěcen na kněze. Působil jako vyučující na jezuitských institucích, později jako novicmistr v San Miguel a do roku 1973 jako provinciál – nejvyšší představený jezuitů v Argentině.
Roku 1992 byl jmenován pomocným biskupem arcidiecéze Buenos Aires a ještě téhož roku přijal biskupské svěcení. V roce 1998 s stal arcibiskupem arcidiecéze Buenos Aires. O tři roky později byl jmenován kardinálem.
Nikdy neměl vlastní auto, používal vždy hromadnou dopravu. Bydlel v prostém bytě, kde si sám vařil. Svůj vztah k lidem a prostotě dal najevo volbou svého papežského jména – František. Podle sv. Františka z Assisi, který pronesl: „Chci se zasnoubit s paní Chudobou.“

Po svém zvolení papežem si Svatý otec ponechal svůj biskupský znak. V erbu je v modrém poli zlatý znak jezuitského řádu – řecko latinská zkratka Ježíšova jména IHS se znamením kříže a třemi hřeby na pozadí zářícího slunce. Doplňují jej zlatá hvězda – symbol Panny Marie – a květ nardu, orientální vonné rostliny, symbolizující svatého Josefa. Jeho biskupským a nyní i papežským heslem je: Miserando atque eligendo (Pohlédl na něho s milosrdenstvím a vyvolil si ho.).

Vítězslav Koutník, časopis Nezbeda

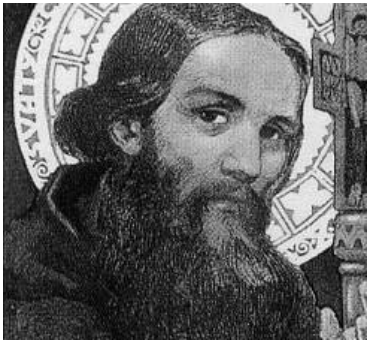

Svatý Cyril a Metoděj 1150 let s námi

Stručný program oslav

Čtvrtek 4. července 2013

Po celý den pestrý program

19.30 Večer lidí dobré vůle

Přímý přenos slavnostního večera ve 20:00 Českou televizí a Českým rozhlasem 1 - Radiožurnálem.

Pátek 5. července 2013

NÁRODNÍ POUŤ VELEHRAD

6:00, 7:00 Mše svaté v bazilice

8:00 Celebrují novokněží České republiky

10.30 Slavnostní poutní mše svatá

Slavnostní poutní mše je přenášena Českou televizí a Českým rozhlasem Praha.

Více na www.velehrad.eu nebo na nástěnce

Sv. Cyril a Metoděj

Odkud přišli a proč?

V letošním Roce víry si připomínáme 1150. výročí příchodu byzantské misie na Velkou Moravu. Význam tohoto aktu vysvětlil kardinál Tomáš Špidlík takto: „Starověký kulturní svět se po rozdělení na dvojí říši - západní a východní - začínal dělit, jednota kulturního světa se začala rozpadat. V 9. století bylo rozdělení na spadnutí. Ale přihodila se nová situace. Mezi obě části starého impéria se vsunula masa nových slovanských národů. Vyvstala tedy otázka, kam budou patřit - na Východ nebo na Západ? Obě strany si je snažily přisvojit a posílaly k nim své misionáře. Moravský panovník Rastislav udělal odvážný politický krok: do země povolal misii z Cařihradu. To se nemohlo obejít bez konfliktů na církevním poli, tehdy od státního zřízení neodlučitelného. Cyril a Metoděj byli prozíraví a svatí, věděli, že konflikt bez rostoucí papežské autority nevyřeší. Vydali se tedy na cestu do Říma. A tam se stalo něco, co bylo zřejmě z vnuknutí Ducha Svatého. Papež pochopil, že by se mohli stát Slované třetí mocností světa, mostem mezi znepřátelenými bloky. Dostali tedy naši věrozvěstové zvláštní privilegia k vytvoření nezávislé slovanské církevní provincie. Svět už byl tehdy tak rozdělen, že i Slované, kteří měli být mostem středu, se později rozpadli na Slovany západní a Slovany východní.“

Velká Morava byla z části již křesťanskou zemí díky působení pronikajícího vlivu věrozvěsty iroskotských řádů, později německými mnichy a knězi. Moravané, mluvící slovanským jazykem neměli

dosud písmo. Bohoslužby byly slouženy v řečtině a latině. A tak křesťanské nauce rozuměla jen nejvyšší dvorská vrstva. Zpřístupnit křesťanství prostým obyvatelům a taky zamezit pronikajícímu německému politickému vlivu se rozhodl kníže Rastislav žádostí u byzantského císaře Michala III. o kněze znalé slovanského jazyka. Pro splnění náročných úkolů vybral císař na sněmu bratry Konstantina, který po vysvěcení přijal jméno Cyril a Metoděje, učence ze Soluně.

Konstantin učil filozofii, diskutoval s předními náboženskými a vědeckými kapacitami své doby. S bratrem Metodějem přijali úkol byzantského císaře vypravit se do vzdálené Rastislavovy země šířit křesťanství slovanským jazykem a vybudovat církevní organizaci. Konstantin už měl zkušenosti s Židy, Saracény, Rusy, Chazary a Uhry, uměl řadu jazyků, nyní k nim připojil - spolu s Metodějem - řeč našich předků. Konstantin sestavil slovanské písmo, zvané hlaholice a s bratrem přeložili z řečtiny bibli, liturgické a právnické texty.

Konstantinovo písmo je vskutku geniální, opřené o širokou znalost jazyků, vytvořené na základě řecké abecedy a pro hlásky, které řečtina nemá, použil znaky jiných abeced. Písmo zvolil tak, aby bylo fonetické, tj. aby pro každou hlásku byl jeden znak, což zjednodušuje výuku čtení a psaní dle zásady „piš, jak slyšíš“. Díky tomu naši školáci zvládají základy psaní a čtení v první a ve druhé třídě, na rozdíl od malých Francouzů a Angličanů, kteří se tím moří ještě v páté a dokonce i sedmé třídě. Proto abeceda nese jméno hlaholice.

U římských papežů museli podávat zprávy o svém působení a obhajovat je. V Římě sv. Cyril onemocněl, uchýlil se do kláštera a zemřel 14. února 869. Sv. Metoděj pokračoval v započatém díle, stal se arcibiskupem panonským a v roce 880 moravským. Jeho život byl ještě velmi dramatický, určitou dobu strávil i ve vězení v Bavorsku, neustále vedl souboje s nepřáteli slovanské bohoslužby, taktéž s novým velkomoravským knížetem Svatoplukem, který po smrti sv. Metoděje projevil náklonnost k německému kléru, který nástupce svatých věrozvěstů vypudil ze země. Někteří se uchýlili do Čech, jiní do Bulharska.

Všechny generace po všechny časy uznávaly nesmrtelné zásluhy svatých Cyrila a Metoděje o slovanské národy. Z Velkomoravské říše stvořili kolébku slovanského písemnictví. Avšak nejvyššího církevního uznání se sv. Cyrilovi a Metodějovi dostalo až po mnoha staletích, a to v roce 1880, kdy je papež Lev XIII. prohlásil za svaté. Tím byla jejich liturgická úcta rozšířena na celou církev.

Jejich misii mezi Slovany ocenil i Jan Pavel II. tím, že v roce 1980 vyhlásil sv. Cyrila a Metoděje vedle sv. Benedikta za spolupatrony Evropy.

Od farníka

UDÁLOST EUCHARISTICKÉHO ZÁZRAKU V LANCIANU

První eucharistický zázrak, který katolická církev zná, se stal v Lancianu před více než dvanácti stoletími.

Kolem r. 700 celebroval v chrámu sv. Legontiana v Lancianu, který patřil baziliánským mnichům, jistý kněz mši svatou. Po sv. proměňování na něho přišlo pokušení: zapochyboval o tom, je -li Kristus skutečně přítomen v Nejsvětější svátosti. Sv. Hostie se proměnila v živé tělo a ve víně se utvořilo pět krevních tělísek různého tvaru a velikosti. Zpráva o tom se rychle rozšířila po celém městě. Všichni obdivovali Boží všemohoucnost. Svalovina - Hostie, jak ji můžeme ještě dnes docela dobře vidět, odpovídá velikostí dnešní velké hostii, jaká se používá v římskokatolické církvi. Je slabě nahnědlá a na světle je prozářena narudlým jasem. Těch pět krevních tělísek má barvu země a tak trochu dožluta (okr). Po pět století baziliáni s největší péčí opatrovali tento obdivuhodný nebeský dar.

V r. 1176 papež Alexandr III. přidělil kostel s přilehlým klášterem benediktýnům a ti se pak stali novými strážci tohoto eucharistického zázraku. Následovali minorité (františkánští konventuálové), kteří dostali potvrzení od arcibiskupa Landulfa von Chieti, kam také Lanciano patří. Tento dar chrámu sv. Legontiana byl ratifikován papežem Inocencem IV. (Breve z 12. 5. 1252). V důsledku Napoleonových převratných zákonů slouží dnes kostel sv. Legontiana bohužel jen světským účelům. V novém kostele se tyto sv. ostatky uchovávají v kapli vpravo od hlavního oltáře. Ta kaple je tam dodnes. Původní je jen úzké a vysoké gotickorománské okno.

Ze strachu před Turky, kteří. r. 1566 zneklidnili celé Jaderské moře, chtěl bratr Antonius Di Mastro Renzo tyto cenné ostatky v noci přenést do bezpečí. Jeho cílem byly vysoké hory. Ale k svému velikému překvapení se na druhý den ocitl opět před klášterní bránou. Tak poznal, že relikvie musí zůstat ve městě.

V roce 1636 zřídil Jan Fr. Valsecca novou kapli. O rok později tam byly ostatky slavnostně přeneseny a uloženy za železnou mříží uzamčenou třemi zámky, kde se uchovávaly 265 let. Dnes je svalovina upevněna mezi dvěma krystaly a to všechno je uloženo ve stříbrném, jemně tepaném relikviáři

z r. 1713. Krev v křišťálovém kalichu spočívá u nohy relikviáře. Dva andělé drží v rukou paprsky monstrance a zlatou obrubu s nápisem: „Tantum ergo sacramentum veneremur“ což znamená: Před svátostí touto slavnou v úctě skloňme kolena.

V roce 1902 dal lancianský arcibiskup Msgre. Petrarca vybudovat umělecký hlavní oltář, kam byly relikvie za účasti pěti abruzských biskupů a množství lidu přeneseny. Vlevo a vpravo od svatostánku jsou dva adorující andělé a po obou stranách oltáře stojí dvě symbolické sochy: Víra a Láska.

Svaté relikvie dostaly různá církevní potvrzení: 17. února 1574 Msgre. Rodrigez zjistil před veřejností, že těch pět krevních tělísek vlní stejně dohromady jako každé jednotlivě. Podobně v r. 1637 generální vikář diecéze, v r. 1770 Msgre. Gervasone a 26. 10. 1886 Msgre. Petrarca. Zázračné na tom je, že ve svalovině jsou znatelné fragmenty chleba. Františkánští minoriti byli za napoleonského povstání vyhoštěni, ale asi po stopadesáti letech 2. 6. 1952 po nedobrovolné nepřítomnosti dostali svou svatyni zpět.

V r. 1971 se uskutečnilo důkladné šetření relikvií podle nejnovějších vědeckých poznatků. V dobrozdání Vienské univerzity z 26. 2. 1971 je pravost partikulí znovu potvrzena. Šetření ukázalo, že jde o lidské maso a krev, které přes vysoké stáří není zetlelé. Vyšetřování provedli věhlasní vědci.

(Nejkrásnější eucharistické zázraky)

NEDĚLNÍ KLUB

KUBÍK

První rok

setkávání dětí naší farnosti od 4 let do 2. třídy základní školy během „hrubých“ nedělních mší svatých je za námi. Je to oznámení radostné i trochu smutné, protože tento rok opravdu utekl jako voda.

Během této doby se děti vhodnou formou seznamovaly s Božím slovem, církví a mší svatou. Byl jim také přiblížen význam mnohých slavností a svátků v liturgickém roce.

Pro lepší zapamatování jsme se nebáli využívat ani tvoření či zpěv. Za ten patří poděkování paní Jitce Kučerové, která nás, za pomoci Andreje Mikulcové, naučila moc hezké písničky. „Kubíci“ by nemohli fungovat bez ochotných farníků, kteří na ně vždy myslí, aby je včas zavolali zpět do kostela. Děkujeme! Velké díky ale patří hlavně rodičům za jejich podporu v této aktivitě a dětem za pozornost a hlavně radost.

Během prázdnin bude Kubík na dovolené, ale v září ho opět děti uvidí vlát z okna fary.

Krásné letní dny přejí a na druhý rok s Kubíkem se těší Anna a Martina

Kronika farnosti

Do společenství církve jsme přijali

Vítek Buráň
Frank Andrew Fisher
Jonáš Pavel Knotek
Jakub Křapa
Matouš Šobáň
Nikola Ludmila Buráňová
Nina Marie Mudráková
Matyáš Marek Janča
Gabriela Křapová
Kristýna Lörincová
Tereza Lakosilová

Svátost manželství uzavřeli

Antonín Juriga a Zuzana Motyková
Jaroslav Vaculík a Monika Kubíčková
Tomáš Franta a Lenka Bařinová
Martin Chovánek a Michaela Knotková

Do Božích rukou jsme odevzdali

František Bařina; 135
Anežka Chvílíčková; 1251
Marie Pavelčíková; 1251
Marie Bařinová; 135
Božena Králíčková; 1251
Anežka Zemková; 644
Miroslav Koníček; 518
Marie Tykalová; 526
Marie Zemková; 795
František Kučera; 458
Josefa Koníčková; 989
Ludmila Křapová; 108
Božena Zemková; 1032
Rostislav Vlk; 694
Stanislav Ježek; 1064
Rostislav Stloukal; 505
Anna Pechalová; 259
Marie Zábranová; 1251
Eduard Coufalík; 1179

Svaté přijímaní a svátost smíření poprvé přijali

Dalibor Braun
Lucie Brulíková
Antonín Cimala
Klára Koníčková
Jan Hradílek
Dominika Kovářová
Matyáš Janča
Alžběta Stojaspalová
Jiří Juřenčák
Johana Šimková
Vojtěch Špendlík
Veronika Trbolová

PRÁZDNINOVÁ POHLEDNICE

3. ročník

Určitě vás o prázdninách čeká mnoho krásných zážitků. Napište nám ze svých cest pohlednici na adresu farnosti a podělte se se svými radostmi. Pohlednice budou mimo jiné slosovatelné. Na konci prázdnin získá nejeden cestovatel milou odměnu.

Na vaše psaní se těší váš Jákob

Římskokatolická
farnost Vlčnov
č. p. 118
Vlčnov
687 61

Farní pouť na Svatý Antonínek

neděle 11. srpna 2013

10.30 Vychází pěší pouť od kostela
14.00 Odjezd autobusu
15.00 Mše svatá naší farnosti

„Slyšte všichni lidé slovanští, slyšte Slovo, od Boha přišlo“ (sv. Cyril, Proglas)

KATOLICKÁ CHARISMATICKÁ KONFERENCE NA VÝSTAVIŠTI BVV V BRNĚ

10. – 14. července 2013

24. ročník Katolické charismatické konference se bude letos konat v rámci oslav 1150. výročí příchodu sv. Cyrila a Metoděje a Roku víry. Motto konference je: „*On je hostem u hříšného člověka*“ *(Lk 19,7).*

Zahraničním hostem bude Charles Whitehead, který patří mezi nejznámějších osobnosti Katolické charismatické obnovy.

On-line přihlašování je již ukončeno, na konferenci ale můžete přijet i bez přihlášení!

Více na konference.cho.cz

---

na titulní straně: průvod při ministrantské pouti na Velehradě v roce 2012, foto: Jan Zemek

Program

čtvrtek 4. 7.	
18.30 hodin	mše svatá ze slavnosti sv. Cyrila a Metoděje
pátek 5. 7.	**Slavnost sv. Cyrila a Metoděje**
	z důvodu národní pouti na Velehradě mše svatá nebude
neděle 28. 7.	**Slavnost sv. Jakuba, oslava patrocinia farnosti**
7.30 hodin	mše svatá ze slavnosti
9.30 hodin	mše svatá ze slavnosti
neděle 11. 8.	**19. neděle v mezidobí**
7.30 hodin	mše svatá
	Farní pouť na Svatý Antonínek
10.30 hodin	odchod pěší pouti od kostela ve Vlčnově
15.00 hodin	mše svatá naší farnosti na Svatém Antonínku
čtvrtek 15. 8.	**Slavnost Nanebevzetí Panny Marie**
18.30 hodin	mše svatá ze slavnosti
pátek 6. 9.	
18.30 hodin	duchovní zahájení školního roku **žehnáním aktovek a všem školákům** při mši svaté pro děti
neděle 8. 9.	**23. neděle v mezidobí**
10.30 hodin	mše svatá naší farnosti v TV Noe v kostele sv. Václava v Ostravě, ve Vlčnově toho dne mše svatá nebude
neděle 15. 9.	**24. neděle v mezidobí**
	Děkování a prosba za úrodu
9.00 hodin	slavná mše svatá s děkováním a prosbou za úrodu, za příznivého počasí se uskuteční pod širým nebem u kaple pod vinohrady
sobota 28. 9.	**Slavnost sv. Václava**
7.30 hodin	mše svatá ze slavnosti

Tento program obsahuje výčet těch nejdůležitějších bohoslužeb a akcí. Ostatní okolnosti budou sděleny v ohláškách.

Neprodejný list pro vnitřní potřebu Římskokatolické farnosti Vlčnov. Redakci tvoří Marie Mikuláštíková, Anna Mošťková, Martina Mošťková, Bronislava Podškubková a Jan Zemek pod vedením P. Ladislava Kunce.

Webové stránky naší farnosti: www.vlcnov.farnost.cz

Své příspěvky a komentáře můžete posílat na adresu redakce: jakob.redakce@seznam.cz
Tisk: Libor Soukeník, Nivnice